

Sütő Csaba András

Khaosz

engedte magától vagy kiváltak
ember nem mondja meg
tátongó úr voltját firtatni kár
nem ember mondja meg

kivált belőle ülepedett az alj
engedte őket az udvarra mind
az udvarról szöktek hét határba
arénáztak jobb tudásuk szerint

NÜX EREBOSZ AITHÉR HÉMERÁ

éjszaka sötétség nappal fényes égfolyam
nappal fényes égfolyam sötétség éjszaka
sötétség éjszaka fényes égfolyam nappal
fényes égfolyam éjszaka sötétség nappal

ki engedte ki küldte őket mondd
egyik a másikba gabalyodva s viszont
szédülve aztán szanaszét pörögve
ki hagyta őket randalírozni az udvaron

SÜTŐ CSABA ANDRÁS (1979) költő, az *Ambroozia* folyóirat szerkesztője. Legutóbbi megjelent kötete: *megnéztem újra* (2022).

Nüx

a rézküszöbön jön szembe naponta
Éjszaka és Nappal, s egymás közelébe hogy érnek,
egymást üdvözlük, de az egyik jön ki az ajtón,
megy be a másik, nincs együtt soha otthon a kettő,
mert ha az egyik házon kívül járja a földet,
bennmarad és ott vár idejére a házban a másik,
míg a sor aztán rákerül és útjára elindul.
Az víz földilakóknak fényt s mindent bevilágít,
ez karján a Halál testvérét hozza, az Alvást,
Nüx, a veszélyes, szürke, ködös felhőbe takarva.

(Hésziodosz: *Istenek születése*)

begyűjt kitakarít akkor is ha előtte lesz még szava a
zsarátnok fogalmatlan eredőihöz felrakják lábuk
mellől pohárhoz párnak a literes üveget kaszálnak
az elemlámpák kék-fehér szárnyaival csend
marakodói tisztos távolság piszkos meleg
szelletelessel rekesztett utcafront ásít akár a csővég
a színtelen vizet feledésbe mártva már folyik kifelé
folyik előre folyik kifelé folyik belőle a tisztaság és a
szenny a szenny és a tisztaság

többsé hallani sem akarja a vének bölcsességét
gerusia forum romanorum senatus areiosz pagosz
nem akar hallani legyalult csapágyas szalajtó végletek
a szellem házalása szédelő vattapamacskok az ég maradékán

[hát máshogy alakult soha nem volt megbeszélve élve is untig elég volt

vállán ifjonti köntös osztja végbe mart sebekkel szájal
egyként sem hiszi szikkad a pillanatra fűzött vérengző
diadal nehéz láncok futnak össze a látóhatár matt
peremén megfeszülnek végigvágtnak az égen

harmincegy hasas csepp a vezérdróton eső után]

fészkalódik a bokorra szakadt sötéten
zümmögnek átjátszók állnak a piktorok
szárad a vásznon a léttől lopott festék
gyűjtsatok fényt vendég akkus igen erre tessék

[minden körforgásból kizárt elem hiányzik és √ványozni fog

innen és túl az érthetőség határain magas volt ez is bivalynak
a röpcsi az égre firkált kéményfüst alatt a szerencse fogadott fiai
beverték a szunyát keltek a sötéttel nyugtázták indul a négykerekű
a kéziféket kiengedték világítást fűtést kapcsoltak ráadták a gyújtást

vagy ültek ázott soha nem száradó szemmel zúgó fejjel fogyó szerencsével
a menetrend szerinti járaton]

osztották a kicsit a fojtogató hajnalt repesztő mínuszfokban az út
közepén nyomta rájuk a satuféket motor leáll és a négyötvenes
krédó dorombolása mellett a lábuk körül motozó melegben
a lakott területen belüli parkolás előnyeiről cseréltek eszmét

[kinn depóztattak a téésznél onnét jövök egyenest és kérdem akkor kinek
lehet itt hidege baszd meg

teli szájjal szidták egymást malacszínről pipacsvörösre váltan
négy évszakhoz igazodik áll tavasszal nem tavasz áll nyáron
tíz-tizenkét fokban hajnalban didereg nem nyár huszonnyolc
törli arcát kanállal vájkkal a dér nem csípte tök húsában nem ősz

orange skalpgyertyát igazít halálba faragott vicsorgása közé turkál és
óvatlanul a tél lucskaira gondol]

begyűjt betakarít akkor is ha hátra van még a java a
dandár nyugalmazott nagy verekedői elrakják
kezüik ügyéből a késeket hallgatnak a steklámpa
üres árnyaival csendes rakodói a tisztas
szegénységnek tiszta hideg szélbe eresztett arcuk
dereng akár szipolyozott színre rángatott emlékmás
még hátra volt hátra volt vagy előre volt a java
mindenestre még előre hátra volt

Erebosz

Látni fogják a népek,
és megszégyenülnek minden hatalmuk
ellenére; a kezüket a szájukra teszik,
a fülük pedig megsüketül.

(Mikeás, 7. 16)

és jött nappalra nappal sötétre sötét
hajnalra rögökkel birkózó felázó tűzgömb
nyoma száradó hantok fényben forgó ágak
a párát felitatta rengett a levélhúson és tovább

[borzongató gorty emberes hörpintés előbb öblít szája mosolyra aztán
húzódik habkörívet ráncol

az este elhanyatlik mint beteg látatlan állat
nem fellelhető remegő izmokkal állnak odabenn
ülnek faszéken faasztaloknál üvegből pohárból
hasonlót szűrnek és tűrnek a becsavart izzó fényénél

a rovarozó vad buráról lassan orrukig égett a rátapadt por itták a hideg
komlóst a kukoricást]

mi kopog mégis mi kaparász a padlások ó zugaiban
bölcsségről nemigen bolondságukról inkább cincognak
egerek amíg végeérhetetlen útjaik megszakítva
két lábra állnak bajszuk alól egyszerű hang szökik

[botorkál bokáig szemétben salakos betonfödémen fullasztó meleg
szétcsoszogott törmelék

azoknak akik hitték az évek vonulását erős szerszámokkal
tekintgettek körül éleztek fejszét dagasztották a kapanyelet
hordóban nem estek hasra nem feküdtek hanyatt öntözésnél
az évszakok lassulva forgó beálló áruulásában nyeltek port esőt sarat

műveljétek kertjeitek apátok anyátok az ősök mozdulatai elhanyatlóban]

húzták a rókfarkú fűrészfogakat a zendülő
ágak friss kérgén megannyi nedvedző horzsolás
csettegették a metszőollóval szarkával fadoktorral
az izgága otelló és a megfontolt izabella tőkék körül

[erős napsugárzás hőmérséklet szél csapadék pont ahogy tanították

nem dolguk de aranyat beszélnek sajtot énekelnek a dajdajban párolgástól
fulakulóktól este tíz után a falak jótékony biztonságos
eresztékeiben szájukból kifelé amikor már csak
a mukk vagy nem mukk az itt a kérdés

számolják pénzüket telnek tátongnak féltik és felejtik egyetlen kincsük az időt]

Csete Ilárikó: Nyári zápor, é. n. (szitanyomás, nyers vászon, Csete Örs és Csete Zsolt tulajdoná). Fotó: Sulyok Miklós